వర్ణచిత్రం

కథలు

ఆదూరి వెంకట సీతారామ మూర్తి

వర్ణచిత్రం

కథలు

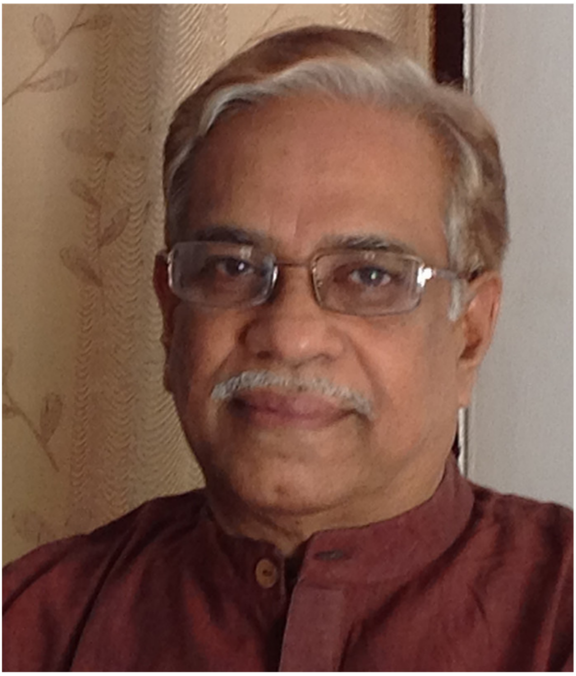

ఆదూరి వెంకట సీతారామ మూర్తి

వర్ణచిత్రం (కథలు)

రచన : ఆదూరి వెంకట సీతారామమూర్తి

ముఖచిత్రం : బాపు (1990)

కవర్‌డిజైన్ : హేమశంకర్

తొలి ప్రచురణ: మార్చి 1990

ఇ-బుక్ : కినిగె డాట్ కామ్ (మార్చి 2016)

© రచయిత

50-52-2, సీతమ్మధార,
విశాఖపట్నం - 530 013.
ఇ-మెయిల్ : vsmurtyaduri@yahoo.com
మొబైల్ : 94419 40653
ఫోన్ : 0891 - 2536741

డి.టి.పి. : కె. ప్రకాష్
ఫోన్ : 9652275487

వెల : రూ॥ 75/-

మా నాన్నగారు

కీ॥శే॥ ఆదూరి పేర్రాజు గారికి

ఈ వర్ణచిత్రం లో

1. పంజరం 5
2. జీవితానికి అర్థం 13
3. నామకరణం 21
4. మంటల్లోంచి మల్లెపొదలు 31
5. తరుశాఖ 40
6. సూత్రధారి 50
7. మేడమీది జాబిలి 58
8. ఆవిష్కరణ 69
9. ఓ మహిషాత్మ కథ 79
10. బహుళ చంద్రిక 84
11. వ్యాపారం 93
12. ఓ నీతి కథ 100
13. మనసున్న మనిషి 106
14. వంతెన 112
15. వర్ణచిత్రం 118

పంజరం

"చంద్రా! ఓ అపూర్వ చంద్రా!"

తల్లి పిలుపు వినపడేసరికి మావిడి చెట్టు కొమ్మమీద కూర్చుని ఏటిమీద తిరుగాడే పడవల్నీ, నీళ్ళమీద మిలమిల మెరిసే సూర్యకాంతినీ చూస్తూ వేపపుల్లతో పళ్ళు తోముకుంటున్న అపూర్వ చంద్ర కొమ్మమీంచి కిందికి దూకాడు.

"మాస్టారు వచ్చే వేళవుతోంది. పాలు తాగి, స్నానం చేసి తెమలరాదూ?" అంది వైదేహి కొడుకు దగ్గరకొచ్చి.

అపూర్వ చంద్ర ఏటి ఒడ్డుకు తుర్రుమన్నాడు. క్షణంలో ముఖం కడుక్కుని, గోరువెచ్చని నీటిలో రెండు మునుగులు మునిగి చక్కా వచ్చాడు.

"అబ్బెబ్బె! అలాగేనా! ఒళ్ళెక్కడ రుద్దుకున్నావ్! ఆ కాళ్ళకు ఇసుక చూడు ఎలా పట్టేసిందో?" అంటూ కొడుకును నూతి దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి నీళ్ళు తోడి పోసి, శాండల్ వుడ్ సబ్బుతోరుద్ది, పొడి తువ్వాలుతో తుడిచింది.

ఇంతలో సిమ్మన్న వచ్చాడు. ఎర్రావుని శుభ్రం చేసి దాని దూడకు బంధవిముక్తి చేశాడు. లేగ దూడ తల్లి దగ్గరకు వెళ్ళకుండా చంద్ర దగ్గరకు వచ్చింది.

"నీకూ ఆటలు వీడితోనేనా? పోయి పాలు తాగు" అంది వైదేహి.

చంద్ర లోపలకు వెళ్ళి తెల్లచొక్కా, ఆకుపచ్చ లాగూ వేసుకొచ్చాడు. బంగారు రంగులో మెరిసిపోయే కంచు గ్లాసుతో సిమ్మన్న గుమ్మపాలు అందిస్తే తాగేసి, లేగదూడతో కాస్సేపు ఆటలాడేడు. ఆ తర్వాత పెంపుడు బాతుల్నీ చిలుకల్నీ పావురాల్నీ కుందేళ్ళనీ పలకరించి వాటికి ఆహారాన్ని పెట్టి, పారిజాతం చెట్టు మొదట్లో ఉన్న గట్టు మీద కూర్చొని ఒడ్డుకు వస్తున్న పడవ వంక చూశాడు.

ఎవరెవరో దిగేరు! మాస్టారు మాత్రం రాలేదు.

"ఇంకా ఎండ ఎర్రబడలేదు. మాస్టారు రావడానికి టైముంది" అనుకున్నాడు.

ఎనిమిదేళ్ళ వయసున్న అపూర్వ చంద్రకు స్కూలు చదువు లేదు. ఆచార్యుల

వారి దగ్గర తెలుగు, సంస్కృతం; పట్నం మాష్టారి దగ్గర ఇంగ్లీషూ, గణితమూ - వారంలో మూడు రోజులవీ మూడు రోజులివీ. హిందూ దేశ చరిత్ర, సంస్కృతి, మహామహుల కథలూ రాత్రులు వైదేహి చెబుతుంది.

"రేయ్ చంద్రా - పట్నంలో సర్కస్ ఆడుతోంది తెల్సా? నేను నిన్ననే వెళ్ళా మా నాన్నతో" అంటూ వచ్చాడు గోపీ.

అపూర్వ చంద్ర కళ్ళు మెరిశాయి.

"బాగుందా సర్కస్సు?" అడిగాడు.

"ఓ! పులులూ, సింహాలూ, గుర్రాలూ, ఎనుగులూ అన్నీ ఉన్నాయి. నిజంగా ఎంత బాగుందో!" ఊరించాడు గోపీ. మోటర్ సైకిల్ ఫీట్స్ గురించీ, బఫూన్ల గురించీ ఇంకా చాలా వాటి గురించి చెప్పాడు. "నువ్వూ వెళ్ళరాదు?" అన్నాడు చివరికి.

"అవును వెళ్ళాలి" అనుకున్నాడు చంద్ర.

అయితే ఎవరితో వెళ్ళాలి? అమ్మ ఎక్కడికీ రాదు. గోపీలా నాన్నతో వెళ్ళాలంటే.... తనకు నాన్న ఉన్నారా?

'అందరికీ ఉన్నారు - నాకేరమ్మా నాన్నగారు?' అడిగా డొకమారు తల్లిని - తల్లి సమాధానం చెప్పలేదు. ఆ తర్వాత కూడా చాలామార్లు అడిగి ఊరుకున్నాడు. విషయాన్ని దాటవేసిందేగాని సమాధానం చెప్పలేదావిడ. మరో మారు నిలదీస్తే కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది. తండ్రిని గురించి అడిగితే తల్లి బాధపడుతుందని మాత్రం తెలిసింది. అంతే ఆ తర్వాత ఆ విషయం గురించి తల్లిని అడగకూడదనుకున్నాడు.

మరి సర్కస్‌కి ఎవరితో వెళ్ళడం? తల్లి తనతో రాదు. రోజంతా ఇంట్లోనూ, పూల తోట మధ్యా గడిపేస్తుంది. వంటచేయడం చిటికెలో పని. మిగిలిన సమయంలో పువ్వులు కోయడం, మాలలు కట్టడం, పాదులకు నీరు పెట్టడం, కాసిన కాయల్ని కోయడం.... ఇదే పని ఆమెకు.

"ఎలాగైనా వెళ్ళాలి! సర్కస్‌కు వెళ్ళాలి" అనుకున్నాడు చంద్ర.

తర్వాతి పడవలో పట్నం మాష్టారు వచ్చారు. ఇంగ్లీషు పాఠం, వ్యాకరణం, స్పెల్లింగులూ చెప్పారు. క్రితం రోజు ఇచ్చిన స్పెల్లింగులూ కంఠతావచ్చాయో, లేదో అప్పజెప్పించుకున్నారు.

మధ్యాహ్నమైంది. మస్టారు గారికి, చంద్రకు భోజనం పెట్టింది వైదేహి. పప్పు, ఆవు నెయ్యి, గోంగూర పచ్చడి, ఇంగువచారు, పెరుగు.

భోంచేశాక మాష్టారుగారు కాస్సేపు ఆ చెట్టుకిందా, ఈ చెట్టు కిందా తచ్చట్లాడి, భుక్తాయాసం తీరాక కాస్సేపు లెక్కలు చెప్పి వెళ్ళిపోయారు.

ఉదయం కోసిన పూలన్నీ ముందేసుకుని మాలలు కట్టే ప్రయత్నంలో వుంది వైదేహి.

"అమ్మా! నేను సర్కస్‌కి వెళ్తానే" మనసులోని మాటను బయటపెట్టాడు అపూర్వ

చంద్ర. తల్లి ఏం అనకపోయేసరికి గోపీ చెప్పిన వివరాలు చెప్పి మళ్ళీ అడిగాడు.

"వెల్దాగానిలే" అంది వైదేహి

"ఎవరితో వెళ్ళనూ? గోపియేమో వాళ్ళ నాన్నతో వెళ్ళాడట!" అని ఊరుకున్నాడు. వైదేహి వెంటనే ఏమీ అనలేదు. కాస్సేపాగి అంది -

"జగన్నాథం మామయ్యకు కబురంపుతానులే. రేపు నువ్వూ, మామయ్యా వెళ్ళొచ్చు."

అపూర్వ చంద్ర కాస్త నిరాశపడినా, తర్వాత తనకు తానే సరిపెట్టుకుని ఆనందించాడు.

ఎలాగైతేనేం? తను సర్కస్ చూడాలి అంతే!

ఆ సాయంకాలం గోపీ వాళ్ళొస్తే కోతీకొమ్మచ్చి ఆట ఆడేడు. కాస్సేపు ఏటిలో ఈదేడు. పిల్లలతో కేరింతలు కొట్టేడు. బాతులకి స్నానాలు చేయించాడు, చిలకలకు కాస్సేపు ఏబిసీడిలు పలకడం నేర్పించాడు.

సాయంకాలం చంద్రబింబం కాంతిగా ఏటి నీట్లో మెరిసే వేళకి పుస్తకాలు తీసుకుని దీపం ముందు కూర్చున్నాడు. మాస్టారు చెప్పిన పాఠాలన్నీ నోటికి కంఠతా వచ్చేట్టు చదివేడు. 'చదువుకోడం బావుంటుంది అనుకున్నాడు. ఆ మాటకొస్తే ఆడుకోవడమూ బావుంటుంది - ఏట్లో ఈత కొట్టడమూ, వర్షాకాలపు వానల్లో తడవడమూ - అన్నీ బావుంటాయి. బావుండని దొక్కటే! తనక్కూడా అందరిలా నాన్నగారూ, చెల్లాయీ, తమ్ముడూ, అక్క అన్నయ్య లేకపోవడం.

వెన్నెట్లో ఏరు జలతారంచు నీలిచీరలా మెరుస్తోంది.

జగన్నాథం మావయ్య వచ్చేడు. వైదేహి ఏదో మాట్లాడిందతనితో. సర్కస్ చూడాలని చంద్ర ఉబలాటపడుతున్నట్లు చెప్పింది. ఆ మర్నాడు తీసుకెళ్ళడానికి ఒప్పుకున్నాడు మావయ్య. చంద్ర ఎగిరి గంతేశాడు.

ఆరు బయట చందమామ వెలుగులో చంద్రకి అన్నంపెట్టింది వైదేహి. వెన్నెల రాత్రులు ఆరుబయటే అన్నం తినడం చంద్రకు ఇష్టం.

కొరివికారం, వెన్నముద్ద, పప్పు పులుసు, పెరుగు - అన్నం తింటూ మధ్యమధ్య నక్షత్రాల్ని లెక్క పెడుతున్నాడు.

మావయ్య తల్లితో అంటున్నాడు -

"ఇలా ఒంటరిగా మగతోడు లేకుండా ఎన్నాళ్ళుంటావమ్మా? లంకంత కొంప! మాకు మాత్రం ఎవరున్నారు గనుక? నువ్వెక్కడ ఉన్నా ఎవరు కాదంటారు?"

"ఇప్పుడే శాంతిగా ఉందన్నయ్యా - నాన్నగారు అప్పట్లో కొన్న ఈ కాసింత జాగా నా గురించే కొన్నట్టనిపిస్తోంది. ఆయన పోయినా ఈ నేల ప్రతి అంగుళంలోనూ ఆయనే కనిపిస్తున్నారు నాకు. నాన్నగారికీ, నాకూ ఇష్టమైన ఈ పూలూ, ఈ వెన్నెల, ఈ ఏరు - వీటన్నిటినీ మించి పుస్తకాలు. నా అభిరుచి మేర చంద్రుణ్ణి పెంచుకుంటున్నాను. ఇవి

చాలు జీవితానికి.''

అపూర్వ చంద్రకి తల్లి మాటలు కొన్ని అర్థమౌతాయి. కొన్ని అర్థంకావు. ఏమైనా అడిగితే ''చిన్నవాడివి - నీ కెందు కివన్నీ? స్వచ్ఛంగా, స్వేచ్ఛగా పెరగాల్సిన వయస్సు నీది'' అంటుంది. అందుకే మాట్లాడడు.

జగన్నాథం మావయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

ఏటి నుంచి వచ్చే గాలి పూల పరిమళాన్ని మోసుకోస్తోంది.

''యెలుతురంతా మేసి.. యేరు నెమరేసింది

కలవరపు నా బతుకు... కలత నిదరయ్యింది....''

నండూరి వారి గీతం వైదేహి మదిలో మెదిలింది -

ఆ వెంటనే...

''ఎన్నెలంతా జగతిని ఎల్లువలా ముంచింది

మల్లెలతో పిల్లగాలి సరసమాడి వత్తోంది...''

కొత్త గీతమేదో ఆమె మనసులో కొట్టుకు లాడింది.

''అమ్మా! అమ్మా! - నిన్నటిలా మరో రాకుమారుడి కథ చెప్పవూ?'' అడిగాడు అపూర్వ చంద్ర. అమ్మ చెప్పే కథలూ, కథల్లాంటి చరిత్ర పాఠాలూ వింటేనేగాని చంద్రకి నిద్రపట్టదు. ఒకొక్కప్పుడు వింటూనే నిద్రపోతాడు.

వైదేహి ఆలోచించి చెప్పింది.

''ఈమారు రాజకుమారుడి కథకాదు. గానుగెద్దు కథ చెబుతాను. స్వేచ్ఛకోసం ఏ ప్రాణైనా ఎలా తపించిపోతుందో ఆరాటపడుతుందో తెలుస్తుందీ కథ వల్ల. చెప్పనా?''

ఆనందంగా తలూపాడు చంద్ర.

సాధుజంతువులను వశపరచుకొని మనిషి తన స్వార్థ ప్రయోజనాలకోసం వాటినెట్లా హింసకు గురి చేస్తున్నాడో తెలియజేసే కథ అది. మూగజీవి అయిన ఒక ఎద్దుకథ.

కథ ఇట్టే అయిపోయినట్టయింది. కథ పూర్తయ్యాక బరువుగా నిట్టూర్చాడు. కాసేపు ఆలోచించాడు. ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా నిద్రపోయాడు.

తూర్పు తెల్లబడుతూండగానే చంద్రను లేపేసింది వైదేహి. కొండమీద కొచ్చే ఎర్రటి సూర్య బింబాన్ని ఏటి నీట్లో చూస్తూ త్వరత్వరగా తన పనులన్నీ కానిచ్చేడు అపూర్వ చంద్ర. తల్లి చేసే పూజకోసం పారిజాతం, నందివర్ధనం, గులాబీరంగు రేఖమందారం, ఎర్రగన్నేరు పువ్వుల్ని సజ్జనిండా ఏరి దేవుడి మందిరం పక్కగా పెట్టాడు. కాస్సేపు దేవుడి మందిరం ఎదుట కూర్చుని తనకొచ్చిన వినాయక స్తోత్రం, శివ స్తోత్రం, సరస్వతీ స్తోత్రం చదివాడు. తర్వాత ఆచార్యుల గారింటికి వెళ్ళి ఆ పూట సంస్కృతపాఠం చదువుకునేందుకు రానని చెప్పి వచ్చాడు. భోజనం త్వరగా చేసేసి జగన్నాథం మావయ్యకోసం ఎదురు చూడసాగేడు.

మావయ్య వచ్చాడు. చెప్పాల్సిన జాగ్రత్తలన్నీ చెప్పింది వైదేహి. తెల్ల సిల్కు లాల్చీ పైజామా వేసుకుని దొరబాబులా తయారయ్యాడు చంద్ర. దేవుడి పటం ముందున్న విభూతిని తీసి చంద్ర నుదుట పెట్టింది వైదేహి - చాటుకి పిల్చి లాల్చీ జేబులో కొన్ని నోట్లు కుక్కి "నీ క్కావలసినవి కొనుక్కో!" అంది. "మావయ్యని యిబ్బంది పెట్టకు." అని చెప్పింది.

ఏటి ఒడ్డున పడవ రడీగా ఉంది. ఎండ వేడిని చల్లగాలి వడగడుతూంది. రేవులో జనం ఉన్నారు. అంతా సర్కస్ కెళ్ళే జనమే!

"ఏటండోయ్ అబ్బాయిగోరూ! ఈరోజు మా పడవెక్కేరు. చాన్నాళ్ళకి" అన్నాడు పడవ నడిపే మల్లయ్య.

"సర్కస్ కెళ్తున్నా" అన్నాడు చంద్ర కళ్ళెగరేస్తూ.

"నానూ వచ్చేదా మీతో?" అడిగాడు మల్లయ్య నవ్వుతూ.

"మరి... పడవో...?"

అంతా నవ్వేశారు. పడవ కదిలింది.

చుట్టూ నీళ్ళు. ముందుకు పోతూ పడవ... ఎదురొస్తూ చల్లగాలి! పడవలోంచి చూస్తే తమ ఇల్లు కనిపిస్తోంది - సినిమాల్లో చూపే కళాత్మకమయిన పర్ణశాలలా... చుట్టూ రంగురంగుల పూలతో... తోట! గుమ్మంలో తల్లి నిల్చొని తదేకంగా చూస్తోంది. "అమ్మకూడా వస్తే బాగుండును" అనుకున్నాడు చంద్ర! కానీ ఆమె రాదే!

పడవ నడుస్తోంది. నీటిలో చిన్న చిన్న కెరటాలు. చేప పిల్లలన్నీ ఒక్కసారి పైకెగిరి అలలతో ఆడుకుంటున్నాయి. ఎప్పటిదో... జ్ఞాపకం. ఏటిలోని పల్చని కెరటంలా అతని మనోఫలకాన్ని తాకివెళ్లింది. ఒకమారు సిపాయి తాత నడిగి వలలో చిక్కిన ఓ చిన్న చేపపిల్లను ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు. ఎందుకు తెచ్చావంటూ అమ్మ కోప్పడింది. బిక్కచచ్చిన చేప పిల్లను నీళ్ళగోలెంలో వదిలేస్తే ఈదుకుంటూ గోలెమంతా తిరిగింది. చేప నీట్లోనేగాని బయట బతకదని తెలిసిందప్పుడే!

పడవ ఒడ్డుకు చేరింది. గుర్రబ్బండీ మాట్లాడాడు మావయ్య. తాటితోపు పక్కగా దగ్గర దారిలో రెండు ఫర్లాంగులు. కథలో అమ్మ చెప్పిన రాజకుమారుడి ఎర్రమచ్చల తెల్లగుర్రంలా అందంగా, బలంగా లేదా గుర్రం. తిండి లేనట్లు బక్కచిక్కి ఉంది. దాని ప్రాణానికో బండి. బండిలో మనుషులూ! అమ్మచెప్పిన గానుగెద్దు కథగుర్తొచ్చింది. గుర్రం గురించి ఆలోచించడం మానేస్తే ప్రయాణం బాగానే ఉంది.

సర్కస్ డేరా ముందు జనం బాగానే ఉన్నారు. చిన్నా, పెద్దా, ఆడా, మగా, రంగురంగుల బట్టలు, రంగులరాట్నాలు. ఏవేవో దుకాణాలు, తినుబండారాల బళ్ళు, ఐస్క్రీం బళ్ళు.. కోలాహలంగా ఉందా ప్రదేశం.

టిక్కెట్లు తీశాడు మావయ్య. మరో కాస్సేపట్లోనే ఆట మొదలైంది.

ఒంట్లో ఎముకలు లేనట్లు చేసే ఆడవాళ్ళ విన్యాసాలు, బఫూన్ వాళ్ళ వింత

ప్రవర్తన, సర్కస్‌లో తప్ప మరెక్కడా చూడని, నిజమేనా అనిపించే ఎన్నెన్నో గారడీల్లాంటి ఆటలు.

చివరగా పెద్ద పెద్ద బోనుల్లో ఉన్న సింహాల్నీ, పులుల్నీ తీసుకొచ్చారు. కొరడా ఝుళిపించి వాటిచేత చెప్పినట్టు చేయించారు, ఆడించారు. సింహం ఏనుగు పైకెక్కి ఠీవిగా కూర్చుంది. పెద్దపులి మేటితో కలిసి ఆడింది. సహజంగా బద్ధ శత్రువులైన జంతువులు వాటివాటి లక్షణాలనీ, చేష్టల్నీ వదిలిపెట్టి మనుషుల చెప్పుచేతల్లో ఆడమన్నట్లు ఆడాయి. మళ్ళీ బోనుల్లోకి వెళ్ళిపోయాయి.

క్రితం రాత్రి తల్లి చెప్పిన ఆవు, పులి కథ గుర్తుకొచ్చింది అపూర్వ చంద్రకి.

సర్కస్ ప్రదర్శన అయిపోయింది.

బయటికొచ్చాక "ఈసారి గుర్రబ్బండీ వద్దు" అన్నాడు చంద్ర.

"సరే! బజారంతా నడిచి చూద్దాం... తర్వాత రిక్షా ఎక్కుదాం. ఏం?" అన్నాడు మావయ్య.

బజార్లో ఏవో ఆట వస్తువులు కొన్నాడు మావయ్య. మావయ్యకి పిల్లల్లేరు. అందుకే తనంటే ముద్దు. అమ్మనీ, తననీ వచ్చి వాళ్ళతోపాటే ఉండమంటాడు. అమ్మ రానంటుంది.

"నీకు క్రికెట్ బ్యాటూ, బంతీ కొననా?" అడిగేడు మావయ్య.

"అమ్మ కొనమందా?"

"అమ్మకాదు. నేనే కొంటాను" అన్నాడు మావయ్య నవ్వుతూ.

గోపికీ, వాసుకూ బిళ్ళాకర్రా అయితే వచ్చు ఈ క్రికెట్ ఆట ఆడతారో ఆడరో! ఎలా ఆడాలో అమ్మ ఒకసారి చెప్పింది.

నడుస్తున్న వాడల్లా ఒక్కమారు ఆగిపోయాడు అపూర్వచంద్ర. అక్కడి దృశ్యం అతన్ని ఆకర్షించి నిలిపేసింది.

ఎన్నెన్నో పంజరాలు... ఓ పాతిక వరకూ ఉంటాయి. అందులో రకరకాలైన పిట్టలు. రంగురంగుల పిట్టలు! చిలకలు, మైనాలూ, గోరింకలూ, పావురాలూ ఇంకా.. ముక్కులూ, తోకలూ రంగులూ వేరువేరుగా ఉండే పేర్లు తెలియని ఎన్నెన్నో పిట్టలు!

ఆ పిట్టల్ని పంజరాలతోపాటు అమ్ముతున్నాడొకడు.

ఇన్ని పిట్టల్ని ఎక్కడ పట్టేడో! ఆశ్చర్యమనిపించింది చంద్రకి.

"వీటి నెంతకిస్తావ్?" అడిగాడు.

"పిట్టల్ని బట్టి రేట్లుంటాయి. పంజరాల ధర అదనం" అంటూ ఏదేది ఎంతెంతో చెప్పాడు వాడు.

అపూర్వ చంద్ర బుర్రలో ఏదో వింత కోరిక పుట్టింది. "వీటిల్లో కొన్నయినా కొంటాను మావయ్యా" అన్నాడు మావయ్యతో.

"ఇవెందుకూ? మీ దగ్గర చిలకలూ, బాతులూ, పావురాలు ఉన్నాయిగా. అమ్మ కోప్పడుతుందేమో!" అన్నాడు మావయ్య.

“ఏం అనదులే. నే చెప్తాగా! అంటూ జేబులో అమ్మ పెట్టిన నోట్లు బయటకు తీశాడు. కానీ మావయ్య తనని డబ్బులు యివ్వనివ్వలేదు - నేనిస్తాలేరా నువ్వు ఎంచుకో అన్నాడు. తనకి నచ్చిన కొన్ని పిట్టల్ని ఎంచుకున్నాడు చంద్ర.

“పంజరం ఒకటి చాలు” అన్నాడు.

“అలా అయితే బతకవు బాబూ” అన్నాడు పిట్టలు అమ్మేవాడు.

“నా కలాగే ఇవ్వు” అన్నాడు అపూర్వ చంద్ర. మావయ్య ఏం మాట్లాడకుండా చూస్తున్నాడు.

“పోనీ... క్రికెట్ బేటూ, బంతీ వద్దులే మావయ్యా” అన్నాడు చంద్ర అక్కడి నుంచి కదిలాక. మావయ్య వినిపించుకోలేదు. వాటినీ కొన్నాడు.

ఈమారు రిక్షా ఎక్కారు. రిక్షా మెల్లగా పోతోంది. రిక్షా తొక్కేవాడి ఒంటినిండా చెమట - అతని కాళ్ళు నరాలు తేలి ఉన్నాయి.

ఆలోచనలు... ఆలోచనలు.....

మళ్ళీ కథల్లోని మనుషులతో పోలిక..

అపూర్వ చంద్ర పంజరం వంక చూశాడు. పిట్టలన్నీ ఉన్నాయి. పోట్లాడుకోవటం లేదు.

పడవలో ఏరుదాటి ఇంటికొస్తే ఎంత హాయిగా ఉందో!

అందుకే అమ్మ ఎక్కడికి ఎవరు రమ్మాన్నా వెళ్ళదు. మనసుకీ, శరీరానికీ ప్రశాంతంగా ఉండటమంటే ఇదేనేమో!

దానిమ్మ చెట్టు కొమ్మకి పంజరాన్ని తగిలించి ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

“ఎలా ఉంది సర్కస్సు?” అడిగింది వైదేహి.

“ఏం చెప్పాలో తెలియక తలూపాడు చంద్ర.

మావయ్య ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. మావయ్య కొన్న ఆట వస్తువులు తల్లికి చూపించి బయటకు తుర్రుమన్నాడు చంద్ర.

ఏటిలో స్నానం చేసొచ్చేసరికి మావయ్య వెళ్ళిపోయాడు. బట్టలు మార్చుకుంటుంటే తల్లి అడిగింది!

మళ్లీ పిట్టల్ని కొన్నావటగా... ఎందుకూ?”

బిత్తరబోయి తల్లి ముఖంలోకి చూశాడు చంద్ర.

“కొంటే కొన్నావులే నీ కిష్టమైంది. అంతేనా?”

సంతోషంతో తలెగరేసి “రా! చూపిస్తా” అంటూ తీసుకు వెళ్ళాడు.

పంజరాన్ని కిందికి దింపి, వాటి ముందు పళ్ళెంలో బియ్యపు గింజలూ, పప్పు ధాన్యాలూ, వెడల్పాటి చిన్న గిన్నెతో నీళ్ళూ పెట్టాడు.

“పాపం... మరీ చంటివిరా చంద్రా!” అంది వైదేహి.

“అవును... అందుకే ఎంచి మరీ తెచ్చేశాను.”

"ఏం చేస్తావ్ మరి వీటిని?" అడిగింది.

"చూస్తూండు.." అంటూ పంజరం తలుపు తెరిచేశాడు. ఒక్క క్షణం కదలలేదా పిట్టలు. తర్వాత ఒకొక్కటీ బయటికొచ్చాయి. రెండు పిట్టలు దానిమ్మ చెట్టు మీదికి ఎగిరిపోయాయి. చిలుక జామచెట్టు కొమ్మమీది కెగిరింది. కొన్ని మరీ చిన్న పిట్టలు పళ్ళెంలోని గింజ లేరుకు తింటున్నాయి. పావురం పిల్ల మాత్రం జాజి పందిరి మీదికి ఎగిరింది -

కొడుకు ముఖంలోకి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది వైదేహి.

"స్వేచ్ఛగా ఎగిరే పిట్టల్ని బంధించకూడదని నువ్వే అన్నావుగా! అందుకే వీటిని కొన్నా - వాడు వీటికి తిండి కూడా పెట్టడం లేనట్లుంది. ఇప్పుడు చూడు. వాటి కెంత స్వేచ్ఛో!" అన్నాడు అపూర్వ చంద్ర.

వైదేహి ముఖంలో చెప్పలేనంత ఆనందం!

"నా చంద్రుడు... నా మనోభావాల అపురూప చంద్రుడు" అనుకుంటూ కొడుకుని దగ్గరకు తీసుకుంది.

ఆ రాత్రి వెన్నెల జలతారుదారాల్లా భూమ్మీది కొస్తున్న వేళ వైదేహి కొడుకుతో అంది.

"నువ్వు మీ నాన్నగారి గురించి అడిగావుగా చంద్రా! నే చెప్పలేదని కోపం కూడా వచ్చింది నీకు. ఇప్పుడు చెప్తున్నా విను. నువ్వు వదిలిపెట్టిన పిట్టలాంటిదాన్ని నేనయితే, నీకు పిట్టల్ని అమ్మిన అసామీలాంటి వారు మీ నాన్నగారు. ఈ పిట్టకూ, ఆయనకూ మధ్య ఎంత దూరమో ఆలోచించు." అంది.

తల్లి ముఖంలోకి చూశాడు అపూర్వ చంద్ర. ఆమె ముఖం గంభీరంగా వెలిగిపోతోంది.

"అర్థమయ్యీ కానట్టు ఎలా చెప్పిందో అమ్మ! ఆలోచిస్తూ ఎప్పుడు పడుకున్నాడో!

తెల్లవారి, వెలుగు రేకలు విచ్చుకున్నాక, క్రితం రోజు కొన్న పిట్టలు గుర్తొచ్చి చూస్తే.. పంజరంలోంచి బయటికొచ్చిన పిట్టలన్నీ పారిజాతం చెట్టుకింద ఆడుకుంటూ కనిపించాయి.!

అపూర్వ చంద్ర వదనం పున్నమి చంద్రుడిని మించి వెలిగింది.

◆ ❖ ◆

- ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 21-6-1989

జీవితానికి అర్థం

"సుబ్బరామయ్య గారొచ్చి మరో మారు హెచ్చరించి వెళ్లేరమ్మా. ఉన్న అవకాశాన్ని పోగొట్టుకోవద్దని అతని అభిప్రాయం. ఇక ఆలోచించుకోవలసిందీ, కార్యరూపంలో పెట్టాల్సిందీ నువ్వే" అంటూ ఆగి, సుగుణవంక చూసేరు రామానుజంగారు.

గదిలో ఒక్క మారు నిశ్శబ్దం అలుముకుంది.

ఆ యిద్దరిచూపులూ సుగుణమీదే కేంద్రీకృతమైవున్నాయి.

సుగుణ ఏమంటుందో? అసలొప్పుకుంటుందో లేదో?

సుగుణ కళ్ళెత్తి జానకమ్మ వంక చూసింది. ఆమె కళ్ళలో ఆతృత! అత్తగారూ, మామాగారూ యీనాడిలా తన అభిప్రాయం కోసం - తన అంగీకారం కోసం - ఎంత మార్పు?

ఉద్వేగంగా వస్తూన్న నిట్టూర్పును మధ్యలోనే అణుచుకుని మరో మాటకు తావీయకుండా వెనుదిరిగి తన గదిలోకి వచ్చేసింది సుగుణ.

ఆమె గుండెల్లోంచి దుఃఖపు వెల్లువ!

కిటికీపక్క నున్న కుర్చీలో కూలబడింది. బయటకు చూస్తే దగ్గర్లోనే వున్నట్టుండే ఆకుపచ్చటికొండ - ఆ కొండ శిఖరంలో ఎక్కడో ఒక ధార వుందట. జీవధార - కాస్త దిగువుగా హిందువుల ఆరాధ్యదైవం యొక్క కొవెల - చలువరాతితో కట్టిన ఆ కోవెల, క్రిందికి వంకీలు తిరుగుతూ దిగిన మెట్లూ దూరానికి ఎంతో ముచ్చటగా కన్పిస్తాయి.

"అమ్మా అన్నం పెట్టవూ?" ఒళ్ళోకి వాలుతూన్న విశ్వం కళ్ళలోకి చూసింది సుగుణ. అమాయకత్వం నిండిన ఆ కళ్ళలో వింత వెలుగు! వీడు పెద్దయితే గొప్పవాడుగా కీర్తిప్రతిష్టల నార్జిస్తాడని ఎందుకో నమ్మకం! అమ్మ ఒక్క అన్నయ్యకే స్వంతం కాకూడదన్న ఆత్రంతో మువ్వల పట్టీలను చప్పుడు చేసుకుంటూ తొరతొరగా పాక్కుంటూ వస్తోంది జయ.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Varnachitram

* * *